

զհրամանքդ չուզելոյն. զկարապետին անունն գրեցին ի մէջ պարաթին. այլ զհրամանքդ խնայելոյ համար մէկ հեղէ տաճկին բերանն չիտվաք. ապա հրամանքդ ես մեր հայր. մեր առաջնորդ. մեր հովիւ. մեր թագ ու պարծանք: Եւ թէ կամենաս կարապետ վարդապետն հետ հայր որդոյ պէս գթալով որ դուրսի երկիրներն նուիրակէ. եւ քո հրամանքդ հոգեւոր դատաստան անես. եւ թէ ասես որ թէ ես պատրիարկ եմ նա պարաթն զիմ անունս պիտի լինի նա հրամանքդ մեր հայրն ես մեզ խրատատու ես. դու քաջ գիտես պարաթն այլ հրամանուցդ անունն անելու հանգիստ կու լինի:»

Գրիգոր Պատրիարք վենետիկ հաստատուելէն Երկու տարի ետքը (1784) միակողմանի իջուածք ունեցաւ, որ անբուժելի էր, սակայն Ս. Ժողովոյ նպաստներով լաւ խնամուեցաւ (էջ 202—6): Հինգ տարիէ աւելի՝ մինչեւ 1789 անկողնոյ գամուած էր (էր 243) եւ նոյն միջոցին գրեց Բարգէն վ. ի հրատարակած «Յիշատակարանը»: 1789ին Մարտ 30 թուականաւ գրեց վերջին՝ Ողջունագիր առ Պատրիարկն Երուսաղեմի, ինչպէս նաեւ «Ազգեցութիւն պատմողորէն առ Ազգն Հայոց որք են ի Ստամպուլ»:

Ասկէ ետեւ կ'երեւայ թէ դարձեալ Անքոնա փոխադրուած է: Վասն զի Անտոնեանց Դիւանին մէջ կայ Գրիգորի մէկնամակն՝ գրուած յԱնքոնա ի 4 Սեպտ. ի 1789 առ Աթանատիւեան Ստեփան ձեռնադրիչ Արքեպիսկոպոսն Ախալքսայու ի Հոռմ (1785—1795) ի պատասխանի անոր 22 Օգ. 1789 թուակիր թղթոյն: Այս թուղթն այլեւայլ տեսակիտէ հետաքրքրա-